

prima instanță: E. Badan-Melnic
instanța de apel: N. Cernat, A. Panov, A. Minciuna

dosarul nr. 3ra-1731/16

ÎNCHEIERE

14 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Victor Blînda împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă, prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 august 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 martie 2016, prin care a fost admisă acțiunea parțial

constată:

La 18 februarie 2016, Victor Blînda a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă, prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că prin ordinul IGP nr.72 ef din 16 februarie 2016 a fost eliberat din organele de poliție, în urma rezilierii contractului individual de muncă.

Consideră că ordinul sus-menționat este ilegal, ca fiind emis contrar prevederilor legii și cu încălcarea procedurii stabilite.

Menționează că Inspectoratul General al Poliției a indicat că prin ordinul MAI nr. 216 ef din 11 aprilie 2013, în temeiul art. 47 alin. (1), lit. f) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, a încetat serviciul în poliție al locotenentului major de poliție Victor Blînda, șef de post, ofițer superior de sector al Postului de poliție Drepcăuți al CPR Briceni în legătură cu reducerea statelor de personal, dat fiind faptul că a refuzat transferul într-o altă funcție.

Indică că a contestat ordinul MAI nr. 216 ef din 11 aprilie 2013, iar la 24 decembrie 2013, Judecătoria Centru, mun. Chișinău a admis parțial acțiunea, a fost anulat punctului ordinului MAI nr. 216 ef. din 11 aprilie 2013 în partea ce ține de întreruperea raporturilor de serviciu și a fost restabilit în funcția de șef de post, ofițer superior operativ de sector al Postului de Poliție Drepcăuți al Inspectoratului de Poliție Briceni al Inspectoratului General al Poliției. A fost încasat din contul Ministerului Afacerilor Interne suma de 36978 lei cu titlu de salariu pentru absența forțată de la locul de muncă și suma de 4000 de lei pentru cheltuielile de judecată.

Indică că la 31 decembrie 2013, prin ordinul IGP nr.578 ef a fost repus în funcția anterior deținută, de șef de post, ofițer superior de sector al PP Drepcăuți al CPR Briceni, i-a fost achitat un salariu mediu, conform art. 256, alin. (1), lit. d) CPC.

Precizează că potrivit pct. 3 al ordinului dat, având în vedere că Inspectoratul General al Poliției urma să asigure executarea hotărârii în partea ce se referă la numirea sa în funcție, în legătură cu schimbările survenite în statele de organizare ale Ministerului Afacerilor Interne, a fost numit în funcția de șef de post, ofițer superior de sector al PP Drepcăuți al SP nr.4 (Lipcani) al IP Briceni, începând cu 24 decembrie 2013.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2014 a fost casată hotărârea Judecătoriei Centru din 24 decembrie 2013 și adoptată o nouă hotărâre, prin care a fost anulat ordinul MAI nr. 216 ef. din 11 aprilie 2013 cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, încasat din contul Ministerului Afacerilor Interne suma de 31761,84 lei cu titlu de salariu pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada 11 aprilie 2013 până la 07 aprilie 2013 cu reținerile la bugetul de stat prevăzute de lege și a sumei de 4000 lei pentru cheltuielile de asistență juridică.

Cât privește cerința cu privire la restabilirea în funcția de șef de post, ofițer superior operativ de sector al Postului de poliție Drepcăuți al IP Briceni, a fost încheiat contractul pentru o perioadă determinată, până la 07 noiembrie 2013.

Precizează că pe parcursul derulării procesului de judecată termenul contractului individual de muncă a expirat și, respectiv, au încetat raporturile de muncă cu Ministerul Afacerilor Interne.

Astfel, în condițiile în care contractul individual de muncă, care a fost încheiat între părți, a încetat de drept, instanța a conchis că nu poate fi restabilit în funcția deținută anterior și ca urmare, a respins cererea de restabilire în funcție.

La 30 octombrie 2014 prin încheierea Curții Supreme de Justiție a fost respins recursul declarat de către Ministerul Afacerilor Interne, ca fiind inadmisibil.

Drept urmare, prin ordinul MAI nr. 66 ef. din 27 martie 2015, a fost modificat punctul 2 al ordinului MAI nr. 9 ef. din 23 ianuarie 2015 cu privire la executarea deciziei Curții de Apel mun. Chișinău cu următorul cuprins: „2. Se achită în beneficiul locotenentului-major de poliție Victor Blînda, șef de post, ofițer superior de sector al Postului de poliție Drepcăuți al CPR Briceni, salariul pentru absența forțată de la serviciu de la 11 aprilie 2013 până la 07 noiembrie 2013, cu reținerile la bugetul de stat prevăzute de lege, considerând încetat serviciul în Poliție și contractul individual de muncă din 07 noiembrie 2013, în temeiul art. 47 alin. (1) lit. d) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului.

Având în vedere că prin decizia irevocabilă a Colegiului civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2014, a fost casată hotărârea Judecătoriei Centru din 24 decembrie 2013, temeiul juridic de numire în funcția de șef de post, ofițer superior operativ de sector al postului de poliție Drepcăuți al IP Briceni, a decăzut, devenind nul în acest sens.

Ca urmare, la 27 februarie 2015 prin ordinul IGP nr. 118 ef. au fost revocate punctele 1) și 3) ale ordinului IGP nr. 578 ef din 31 decembrie 2013 cu privire la repunerea în unele drepturi.

Totodată, Inspectoratul General al Poliției a menționat că potrivit pct. 2 al ordinului IGP nr.118 ef. din 27 februarie 2015, a fost considerat încheiat contractul individual de muncă cu Victor Blînda, în funcția de șef de post, ofițer superior de sector al Postului de poliție Drepcăuți al IP Briceni, considerându-l încheiat în mod retroactiv, de la 24 decembrie 2013.

Inspectoratul General de Poliție a mai menționat în ordinul său că în urma casării hotărârii primei instanțe, precum și în urma emiterii ordinului MAI nr. 9 ef. din 23 ianuarie 2015 cu privire la executarea deciziei Curții de Apel mun. Chișinău, raportul de muncă cu MAI încetaseră de iure și de facto.

Astfel, Inspectoratul General al Poliției a conchis că transferul în cadrul IGP nu are suport juridic. Respectiv, angajatorul a concluzionat că urma să revoce ordinele, cu efect de încetare a raporturilor de serviciu.

Consideră că ordinul IGP nr. 72 ef. din 16 februarie 2016 a fost emis contrar prevederilor art. 4 al Convenției cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa angajatorului nr.158 din 22 iunie 1982, ratificată prin Hotărârea Parlamentului pentru ratificarea unor convenții ale Organizației Internaționale ale Muncii nr. 994-XIII din 15 octombrie 1996.

Indică că conform art. 4 al Convenției, raporturile de muncă ale unui lucrător nu vor înceta decât dacă există un motiv valabil pentru o asemenea încetare legat de capacitatea sau conduita lucrătorului sau bazat pe cerințele operaționale ale întreprinderii, instituției sau serviciului. Astfel, Convenția prevede exhaustiv circumstanțele în care un salariat poate fi concediat din inițiativa angajatorului, iar așa circumstanță ca „retractarea manifestării de voință” angajatorului nu este prevăzută. În acest sens, angajatorul își anulează/revocă propriul act juridic de angajare, fără a surveni circumstanțe noi de iure sau de facto, cu efect de încetare a raporturilor de muncă, prin simpla retractare a voinței, contrar prevederilor art. 4 al Convenției.

La fel, este de opinia că ordinul IGP nr. 72 ef. din 16 februarie 2016 a fost emis contrar prevederilor art. 16 alin. (4) din Legea sindicatelor, care prevede că desfacerea din inițiativa patronului, a contractului individual de muncă cu lucrătorul membrului de sindicat poate avea loc doar cu acordul organului sindical.

Menționează că este membru al organizației sindicale primare a IP Briceni a Sindicatului „Demnitate”.

Astfel, Inspectoratul General al Poliției, la anularea/revocarea ordinilor sale cu efect de încetarea a serviciului său din poliție, era ținut în mod obligatoriu să solicite acordul organului sindical. La fel, ordinul IGP nr. 72 ef. din 16 februarie 2016 a fost emis contrar prevederilor art. 15 și 25 din Legea contenciosului administrativ nr.793-X 10 februarie 2000.

Subliniază că ordinul IGP nr.72 ef. din 16 februarie 2016 a fost emis contrar prevederilor art. 47 din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului și art. 86 al Codului muncii.

Notează că legislatorul a prevăzut limitativ cazurile în care poate avea loc încetarea serviciului în Poliție, precum și a contractului individual de muncă al polițistului, adică doar în cazurile prevăzute de lege. Prin urmare, dat fiind faptul că situația în cauză nu se încadrează în una din prevederile legii, consideră că angajatorul a emis un ordin contrar acesteia.

Afirmă că nu a fost transferat din cadrul Ministerului Afacerilor Interne în Inspectoratul General al Poliției, precum nici nu a fost numit la Inspectoratul General al Poliției ca urmare a executării unei hotărâri judecătorești.

Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 18 ef. din 02 martie 2015, prin care a fost angajat în cadrul Inspectoratului General al Poliției, a fost emis după ce decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2014 a devenit irevocabilă prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 30 octombrie 2014.

Consideră că autoritatea emitentă a actului administrativ nu poate constata nulitatea ordinului de sine stătător. Actualul angajator nu a ținut cont de faptul că la data emiterii ordinului de angajare IGP nr. 118 ef. din 02 martie 2015 în funcția de șef de post, ofițer superior de sector al PP Drepcăuți al SP nr. 4 (Lipcani) Briceni, de la 24 decembrie 2013, deținea această funcție deja de 1 an și 2 luni.

Cât privește caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate menționează că acestea se manifestă prin sentimentele de neajutorare, complexul de inferioritate, de rușine, insatisfacție, întrucât, muncind întreaga viață în cadrul unei structuri de forță, riscând zilnic cu sănătatea și cu viața, fără a avea dreptul la ripostare sau protest, fiind obligat doar la executarea indicațiilor superiorilor cu orice preț, cel care lupta cu nelegiuirile, singur a căzut pradă unor ilegalități și abuzuri, chiar de către autoritatea investită să lupte împotriva acestora.

În circumstanțele indicate consideră că nu există temeii legal pentru concediere, iar argumentul invocat de Inspectoratul General al Poliției, privind ilegalitatea ordinului IGP nr. 118 ef. din 02 martie 2015, îi este imputabil, creează suferințe psihice, sentiment de frustrare și o lipsă de încredere în organele de drept.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 3, 5, 6, 7, 16, 17, 19, 24 și 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, art. 166-167 CPC.

Solicită anularea ordinului nr. 72 ef. din 16 februarie 2016, restabilirea în funcția anterior deținută de șef de post, ofițer superior de sector al postului de poliție Caracușenii Vechi al sectorului nr. 2 al IP Briceni al IGP al MAI, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă începând cu 16 februarie 2016 până la data restabilirii, repararea prejudiciului moral în mărime de 10000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 martie 2016 a fost admisă parțial acțiunea.

A fost declarat nul Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 72 ef. din 16 februarie 2016.

A fost restabilit Victor Blînda în funcția de șef de post, ofițer superior de sector al postului de poliție Drepcăuți al Sectorului de Poliție nr. 4 (Lipcani) al Inspectoratului de Poliție Briceni al Inspectoratului General al Poliției.

A fost încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Victor Blînda salariul pentru absența forțată de la muncă începând cu data de 16 februarie 2016 și până la restabilirea în muncă, luându-se în calcul salariul mediu lunar calculat în mărime de 5843,75 lei, cu reținerile aferente.

A fost încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Victor Blînda suma de 6000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, pretenția referitoare la repararea prejudiciului moral s-a respins.

A fost încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Victor Blînda suma de 5000 lei, în contul compensării cheltuielilor de asistență juridică.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 august 2016 a fost respins apelul declarat de IGP al MAI al RM și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 martie 2016.

La 19 octombrie 2016 IGP al MAI al RM a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 august 2016, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel, considerându-le ilegale și neîntemeiate.

Menționează că instanțele ierarhic inferioare au aplicat eronat normele de drept material.

Explică că în urma casării hotărârii primei instanțe, precum și în urma emiterii ordinului MAI nr. 9 ef. din 23 ianuarie 2015 cu privire la executarea deciziei Curții de Apel mun. Chișinău, raporturile de muncă între Victor Blînda și IGP al MAI al RM încetaseră de jure și de facto. Astfel, transferul său în cadrul IGP nu are suport juridic.

Respectiv, în cazul lui Victor Blînda, consideră că angajatorul urma să revoce ordinele, cu încetarea raporturilor de serviciu.

Consideră că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, respectiv a ajuns eronat la concluzia că în ordinul IGP nr. 72 ef. din 16 februarie 2016 cu privire la aplicarea unor proceduri de personal în privința lui Victor Blînda, nu s-ar face trimitere la nici o reglementare legală în baza căreia raportul juridic de muncă dintre reclamant și pârât a încetat și prin urmare prima instanța corect ar fi dispus declararea nulității ordinului IGP nr.72 ef. din 16 februarie 2016.

Afirmă că nu este de acord cu concluzia instanței de apel care a fost argumentată în baza prevederilor art. 81 alin. (3) al Codului muncii, considerînd-o eronată și nefondată.

Indică că ordinul IGP nr. 72 ef. din 16 februarie 2016 a fost întocmit în conformitate cu cerințele legale.

Consideră că prin concluzia instanței de apel urmează a fi înțeles că încheierea contractului individual de muncă poate fi admisă prin nerespectarea procedurii de concurs, reglementată de Legea 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, or instanțele ierarhic inferioare și-au atribuit calitatea de angajator derogând de la norma imperativă prevăzută în Legea 320 din

27 decembrie 2012 cu privire activitatea Poliției și statutul polițistului art. 38 potrivit căreia angajarea în poliție are loc numai în bază de concurs.

Relevă că încheierea contractului individual de muncă fără a respecta procedura de concurs, prezumă nulitatea acestuia.

În acest sens susține că ordinul IGP nr. 578 ef. din 27 februarie 2015 a fost emis cu încălcarea legii și urmează a fi anulat.

Totodată, ordinul IGP nr. 578 ef. din 31 decembrie 2013 cu privire la repunerea în unele drepturi a lui Victor Blînda, consideră că urmează a fi revocat, iar serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă urmează a fi încetat.

Prin urmare, menționează că Victor Blînda deținând funcția de polițist se supune prevederilor Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, în care sunt reglementate expres raporturile de muncă dintre intimat și angajator.

În acest sens reiterează prevederile art. 6 din Legea nr. 780 din 27 decembrie 2001 privind actele legislative care prevede actul legislativ special cuprinde norme juridice aplicabile în exclusivitate unor categorii de raporturi sociale sau subiecte strict determinate prin derogare de la regula generală.

Subliniază că în caz de divergență între o normă a actului legislativ general și o normă a actului legislativ special cu aceeași forță juridică, se aplică norma actului legislativ special, iar în acest context, la situația din speță sunt aplicabile normele actului legislativ special și anume Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012.

La fel, consideră că nu pot fi reținute argumentele instanțelor inferioare precum că acordul pentru concediere nu a fost solicitat de angajator.

Cu referință la compensarea daunei morale de 6 000 lei solicitate a fi încasate în folosul intimatului din contul recurentului, specifică că conform art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, respectiv pretenția dată este neîntemeiată și lipsită de orice argumentare juridică.

Concretizează că Victor Blînda nu a justificat în nici un fel cuantumul și necesitatea admiterii acestor pretenții cu privire la repararea prejudiciului moral.

Precizează că instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, îndeosebi: importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale și a bunurilor (viața, sănătatea, libertatea, inviolabilitatea locuinței, secretul personal și familial, onoarea, demnitatea și reputația profesională etc); nivelul (gradul) suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice (lipsirea de libertate, pricinuirea vătămării corporale, decesul persoanelor apropiate (rudelor), pierderea sau limitarea capacității de muncă etc); felul vinovăției (intenția, imprudența) persoanei care a cauzat prejudiciul, în cazul în care pentru repararea prejudiciului moral este necesară prezența ei.

Indică că obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințelor psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral acesta trebuie să indice de către cine, în ce

circumstanțe și în baza căror acțiuni (inacțiuni) i-au fost cauzate suferințe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

În acest sens, consideră că nu a fost dovedit faptul cauzării prejudiciilor morale în privința sa în mărimea a 6000 lei, or acesta urmărește scopuri de îmbogățire fără justă cauză.

Cu referire la cheltuielile de judecată care au fost încasate din contul IGP al MAI al RM, consideră că instanța de judecată nu a ținut cont de prevederile art. 96 alin. (1) și (1¹) CPC, recomandării CSJ nr. 23 din 01 noiembrie 2012 care prevede că instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică acordată de avocați, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile și de faptul că potrivit practicii CEDO, cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Afirmă că dacă se pune în discuție complexitatea cauzei, noutatea și dificultatea problemelor juridice ridicate de speță atunci circumstanțele vorbesc de la sine.

Menționează că pe astfel de litigii este suficientă relatarea circumstanțelor de fapt, invocarea practicii judiciare și recomandările CSJ.

La 28 noiembrie 2016 Victor Blînda a depus referință la cererea de recurs declarată de IGP al MAI al RM, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 09 septembrie 2016, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 124) careva date despre recepționarea acesteia de către recurent, la materialele dosarului, lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 august 2016, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu